

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Det unge Tyskland (1890)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 644. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes06-shoot-idm139753868444240/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Haandmænge, beholder Doctoren Hr. Fiffikus's falske Næse i sin Haand, og genkender i ham sin Ungdomsven, forhenværende Socialist og Frihedssanger, Republikaner og Kongemorder, nu forfremmet til virkelig Gehejme-Kongelig-Liv-Spion. De kaster sig i hinandens Arme, og Fiffikus meddeler sit Ærind, dog først efter at have forvisset sig om, at Doctoren ikke nærer nogen besværlig eller oprørsk politisk Tro. Da denne, som ser, hvilken mægtig Mand han har for sig, knælende har forsikret, at han ikke tror paa noget som helst andet end det, at Thalerstykkerne er runde, saa rykker Fiffikus ud med Hemmeligheden: «Tyskland, Fædrelandet, Luthers og Friedrichs Tyskland, Dronningen med de blonde Lokker, er svanger.»

Doctoren er lidt vantro. Kunde det ikke være Vattersot, opstaaet ved alle de nystiftede Afholdenhedsforeninger? — Nej, hun er frugtsommelig, og det eneste Underlige er, at det ikke har staaet at læse i Aviserne, der ellers altid meddeler, naar Sligt times Dronninger eller Prinsesser. — Og nu bringer Fiffikus den saliggørende Nyhed, at Doctoren som erfaaren Fødselshjælper er udset til Germanias Læge. Han og ingen Anden skal forløse hende. Han danser af Glæde, fordrer en Aarpenge og en Orden til Løn, beder den Anden hente Damen; men se — dér er hun allerede.

Trælle, der viser sig at være det reiløse Folk, bærer hende ind i en gylden Stol. Hun er en Blondine med fedt, venligt Ansigt, bred Mund, vandblaa Øjne. Som Germania bliver hun hilset, fejret, besunget. Men af en fortrolig Samtale mellem Fiffikus og hende erfarer vi, at hun aldeles ikke er det, hvorfor hun gælder. Han udspørger hende, om hun virkelig er i vel-signede Omstændigheder; hun svarer, at han selv bedst maa vide det, han og de Andre, han har ført til hende. Fra Gaden har han trukket hende op og afrettet hende til hendes Rolle. Den officielle Germania er hun — og hun har gjort Alt, hvad de fiffige Hoveder befalede hende at gøre, hun har nikket og knælet og plapret Bønner paa Kommando. Saaledes er hun nu ogsaa paa Kommando bleven frugtsommelig. — Han udskælder hende, truer hende med Prygl; hun haaner ham og truer paa sin Side med at løbe sin Vej, saa kan han se, hvor han atter faar en Germania fra.

Men i Nattens Mulm og Mørke er en fremmed, ubekendt Kvinde traadt frem paa Gaden udenfor Huset, jaget og fordrevet

som hun er. Hun har ingen Plet, hvor hendes banlyste Hoved tør hvile. I en Vellystrus, siger hun, slutrer nu paa Silke den, man i mit Sted har ophøjet og som frækt lader sig kalde ved mit Navn, medens jeg, den Ægtefødte, lig en Tiggerske maa skjule mit Dronninge-Aasyn i Nattens Mørke. Vær du min Hoved-pude, du Sten! Paa Sten ligger jo ogsaa som dets Dronning mit Folk.

Da ved Nattetid pludselig En raaber: Germania! svarer paa én Gang Barselkonen i Huset og den fremmede Kvinde ude paa Gaden. Og da Larm og Forvirring derved bryder ud, saa Gendarmerne kommer til, bliver det undersøgt, hvem af de to det er, der har tilegnet sig et fremmed Navn. Visselig ikke jeg, tilraaber den Ubekendte Hr. Fiffikus. Hun hævder, at det er ham, som har ranet hendes Navn for at smykke sin Bolerskes frække Pande dermed, og hun slutter: Skændsel over Jer begge! Jeg alene er den virkelige, den rette Germania. — Kilian kan ikke faa i sit Hoved, at hun, saa mager, saa slank, skulde være den Rette. Trællene derimod føler hendes Stemmes søde Klang trænge helt ind i deres Hjerter. Diplomaten Fiffikus alene bevarer Fatningen:

Saa luk dog kun en Smule Jere Øjne op.
I har kun nødigt denne her og hin at se,
saa er det øjensynligt, hvem den Rette er.
Hin klædt i Pjalter, denne i en Silkedragt.
Den ene mager, bleg af Sult, en Skygge kun,
selv Tiggerske til fattigt Tiggerfolk forvist:
den anden stædig og før og yndefuld
i høje Herrers ærefulde Selskab staar
og, som I ser, med Livsfrugt rigt velsignet er.

Paa denne Sammenligning mellem Rivalindens Herlighed og hendes egen Fattigdom svarer den fremmede Kvinde med Højhed:

Spot du mig kun! I mine Vunder lægge du
de blodbesudlede, tyvesmidige Fingre kun!
og spyt paa mine Pjalter, ros dig kun deraf.
da Kvinde jeg, landflygtig, fattig, hjemløs er,
du véd det allerbedst, hvis Haand mit Blod udgød
og hvem der af mit Hoved Kronen revet har.

.....
Du bygged hende et Palads, et Fængsel mig.
Af dine Bødler hun blev smigret, jeg forfulgt. —